

hvor der skal undværes Folk ved de danske Statsbaner? Et tredje Punkt, som jeg kan holde mere i Almindelighed, er Spørgsmaalet om, hvorvidt de Foranstaltninger, som den højtærede Minister i øvrigt har truffet i denne Sag, ere hensigtsmæssige og kunne siges at stile mod deres Maal. Endelig er der et fjerde Punkt, til hvilket jeg senere, ligesom til de øvrige, skal komme tilbage, nemlig om det Skridt, Ministeren har foretaget sig, er forsvarligt lige over for Statskassen.

Hvad det første angaar, skal jeg berøre det lidt nærmere. Naar Statsbaneadministrationen, hvad der jo selvfølgelig hver Dag maa ske, staar saaledes i det, at den maa undvære en Pakmester, en Konduktør eller andre af Statsbanernes Personale, der paa Grund af Sygdom, Permission, Indkaldelse til Militærtjeneste eller af andre Grunde ere forhindrede i at udføre deres Tjeneste, hvad sker saa, hvorledes bærer man sig saa ad ved de danske Statsbaner? Ja, man gaar ganske simpelt til Værks, som det ligger lige for. Er det en Pakmester, som er bleven syg og maa undværes, gaar man den Vej at lade en af de ældste Konduktører rykke op og midlertidig udføre Pakmesterens Gerning. Ja men, vil man saa maaske sige, og det er maaske det, som den højtærede Minister har tænkt sig, saa bliver der jo et Hul, hvad i al Verden skal man saa gøre der, hvor der mangler en Konduktør? Ja, saa bærer man sig saaledes ad ved Statsbanerne, at man sætter en Portør i Konduktørens Sted, og i det Hul, som der bliver der, hvor Portøren har været, sætter man en af Banearbejderne, og i det Hul, der saa bliver, putter man en Ekstraarbejder ude fra Banelinien ind, dem er der altid nok af. Saadan gør man ved de danske Statsbaner, saadan bærer Administrationen sig ad, naar den, hvad der jo maa ske hver Dag, savner en Mand, og det skulde synes underligt, om ikke denne Fremgangsmaade kunde være anvendelig, ogsaa naar det gjaldt en Pakmester, der blev Folketingsmand — hvad han forhaabentlig gør — og saa skal sidde her et halvt Aars Tid hvert Aar. Jeg skal nævne nogle Eksempler paa, at man er ganske forberedt paa den Art Ting ved de danske Statsbaner, og at det kun synes at være den højtærede Minister, der slet ikke kan forlige sig med den Art Forrykkelser i Tingenes daglige Gang. Det hændes meget ofte, at Statsbanerne undvære Folk, baade Pakmestre, Konduktører, Portører og Jernbaneassistenter, kort sagt, alle mulige Funktionærer ved

de danske Statsbaner, og jeg skal i saa Henseende oplyse — det vil jo være nødvendigt for at konstatere Rigtigheden heraf over for den højtærede Minister at kunne pege paa bestemte Tilfælde — at Jernbaneassistent L. H. C. Larsen har faaet midlertidig Afsked fra de danske Statsbaner i to Aar, fra November 1898 til November 1900. Ham kunde man meget godt undvære og give Permission i to Aar: Man klarede sig i de to Aar, der har sikkert intet været i Vejen. Da han, efter at de to Aar vare omme, kom igen, blev han indsat i sin Tjeneste med fuld Anciennitet. Det var her en Jernbaneassistent, dem er der maaske flere af, og de ere maaske mindre uundværlige. Men jeg skal nævne et andet Eksempel. Konduktør Nr. 112, Mortensen, har erholdt midlertidig Afsked fra de danske Statsbaner fra November 1899 til Maj 1900. Man kunde meget godt undvære ham, der var slet ikke noget i Vejen; han er ogsaa kommen igen, og Statsbanerne gaa deres Gang som hittil. Der er endvidere en anden Assistent, Giessing, der har erholdt midlertidig Afsked fra Juli Maaned 1895 til Maj Maaned 1896. Endelig er der en Portør Ludvigsen, Forlev, og en Assistent Hegelund, der for Tiden fra Nytaar at regne have faaet midlertidig Afsked for at søge et andet og bedre Erhverv. Man ser her, at paa samme Tid som den højtærede Minister staar her i Tinget og erklærer, at han kan ikke undvære Pakmester Pedersen, klare de danske Statsbaner sig i lignende Tilfælde for andre Personers Vedkommende, som ogsaa ere ansatte ved de danske Statsbaner, hvis Gerning er lige saa vanskelig at udføre, og hvis Fjernelse fra det daglige Arbejde maatte have de samme Følger, som Pakmester Pedersens vilde have. Vi se her, at paa samme Tid som Ministeren erklærer: Pakmesteren kan ikke undværes, paa samme Tid giver Statsbaneledelsen Permission til Folk, endogsaa for Maaneder, ja for Aar — der er intet i Vejen. Man fristes herefter til at spørge: Hvorledes kan dog en saadan Erklæring gives her i Folketinget? Ja, der kunde jo tænkes den Forklaring, som jeg berørte før, at den højtærede Minister ikke var vidende om Forretningssagen ved de danske Statsbaner, ved den Etat, som han jo særlig administrerer. Hvorvidt det er saa, skal jeg selvfølgelig ikke indlade mig videre paa at bedømme.

Jeg har nu altsaa omtalt, hvor almindeligt Vakancer have været, og hvorledes man har flyttet om med de forskellige